

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **BONVER WIN, a.s.**, se sídlem Cholevova 1530/1, 700 30 Ostrava-Hrabůvka, zast. JUDr. Stanislavem Dvořákem, Ph.D., LL.M., se sídlem Pobřežní 394/12, 186 00 Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, 118 10 Praha 1, **za účasti**: Statutární město Brno, se sídlem Dominikánské náměstí 196/1, 601 67 Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2022, č. j. 3 Af 36/2015-206,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí ministra financí (dále jen „ministr“) ze dne 22. 7. 2015, č. j. MF-56087/2014/34/2901-RK. Ministr žalobou napadeným rozhodnutím částečně potvrdil rozhodnutí Ministerstva financí (žalovaného) ze dne 4. 7. 2014, č. j. MF-59996/2013/34-4, kterým ministerstvo zrušilo v 70-ti případech povolení k provozování loterií a jiných podobných her dle § 43 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném pro rozhodnou dobu (dále jen „zákon o loteriích“), na území města Brna z důvodu jejich rozporu s obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Brna č. 1/2014 o regulaci provozu loterií a jiných podobných her a stanovení opatření k zabezpečení veřejného pořádku (dále jen „vyhláška č. 1/2014“).

[2] Rozhodnutí ministra o rozkladu stěžovatelka napadla žalobou, kterou rozvinula množstvím doplňujících podání. Stěžovatelka uplatnila celou řadu žalobních námitek, na většinu z nich však již nenavázala v nyní projednávané kasační stížnosti [k některým z těchto námitek se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 As 72/2018-78, kterým rozhodl o první kasační stížnosti podané v této věci (podrobněji viz níže v tomto rozsudku)]. Nejvyšší správní soud tedy na tomto místě rekapituluje především tu část žalobní argumentace, která má svůj odraz v nyní projednávané kasační stížnosti.

[3] V **žalobě** stěžovatelka namítla, že ministr se nevypořádal s rozkladovými námitkami (zejm. týkajícími se existence unijního prvku) a neprovedl navržené důkazy nutné pro zjištění skutkového stavu věci. Podle stěžovatelky postupoval žalovaný při aplikaci § 43 odst. 1 zákona o loteriích v rozporu s ústavními principy a se zákonem; zrušení povolení, která stěžovatelka nabyla v dobré víře, podle ní představuje porušení principů právní jistoty a legitimního očekávání a je nepřipustným retroaktivním zásahem do její právní sféry.

[4] Stěžovatelka dále uvedla, že judikatura Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) vyžaduje, aby se omezení provozování loterií zakládalo na objektivních, nediskriminačních a předem známých kritériích, která musí být odpovídajícím způsobem zveřejněna, musí být odůvodněna naléhavým veřejným zájmem a rovněž musí být způsobilá zaručit uskutečnění cílů, jichž se Česká republika a obce dovolávají, a nesmí překračovat meze toho, co je nezbytné pro dosažení takto vymezených cílů. Tyto požadavky však v případě regulace loterií i samotné vyhlášky č. 1/2014 splněny nebyly. Pokud tedy jsou ustanovení zákona o loteriích a přezkoumávaná vyhláška v rozporu s právem Evropské unie (dále jen „EU“), měl žalovaný povinnost přednostně aplikovat unijní právo.

[5] Vyhláška č. 1/2014 je dle přesvědčení stěžovatelky diskriminační, protože pro různé druhy loterií stanovuje odlišná omezení a podmínky jejich provozování, přičemž rozdíly v podmínkách nebyly osobou zúčastněnou na řízení (dále jen „město Brno“) vůbec objasněny ani věcně podloženy. Vyhláška dostatečně nezdůvodňuje, proč v některých částech města je provozování určitých loterií povoleno a jinde ne. Zrušená povolení k provozování loterií a jiných podobných her nebyla dle přesvědčení stěžovatelky v rozporu s účelem sledovaným vyhláškou č. 1/2014; provozování herních zařízení nebylo v rozporu s veřejným pořádkem a žalovaný tuto skutečnost ani neprokazoval. Předmětná vyhláška je navíc dle přesvědčení stěžovatelky protiústavní, neproporcionální, diskriminační a v rozporu s právem EU, jakož i v rozporu s právem soutěžním.

[6] V doplnění žaloby ze dne 8. 9. 2015 stěžovatelka namítla, že žalovaný i ministr pochybili, pokud přednostně neaplikovali unijní právo. Stěžovatelka konstatovala, že unijní prvek je ve věci dán, neboť část její klientely tvoří příslušníci jiných členských států EU a stěžovatelka jim poskytuje služby ve smyslu čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“); pro prokázání svých tvrzení stěžovatelka navrhla provedení důkazů prostřednictvím čestných prohlášení jejích zaměstnanců. Zákon o loteriích ani vyhláška č. 1/2014 neodpovídají pravidlům stanoveným SDEU týkajícím se volného pohybu služeb v rámci EU.

pokračování

[7] Stěžovatelka následně doručila městskému soudu další podání, v nichž rozvíjela svoji žalobní argumentaci; pro účely nyní vedeného řízení o kasační stížnosti však není třeba tato podání dále rekapitulovat.

[8] Městský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 24. 11. 2017, č. j. 3 Af 24/2015-167, který ke kasační stížnosti stěžovatelky zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 As 72/2018-90 (dále jen „zrušující rozsudek“) a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů skutkových, které mohou mít vliv na zákonnost. V odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud s odkazem na závěry uvedené v rozsudku SDEU ze dne 3. 12. 2020, C-311/19, ve věci *BONVER WIN, a. s. v. Ministerstvo financí ČR* (dále jen „rozsudek SDEU ve věci *BONVER WIN*“) uvedl, že městský soud nesprávně posoudil žalobní námitku o existenci unijního prvku, a proto bude potřeba v dalším řízení ověřit tvrzení stěžovatelky o jeho existenci. V případě jeho prokázání bude třeba vypořádat žalobní body ve světle recentní judikatury SDEU, především podle požadavků popsanych v rozsudku ze dne 11. 6. 2015, C-98/14, ve věci *Berlington Hungary Tanácsadó és Szolgáltató kft a další v. Magyar Állam* (dále jen „rozsudek SDEU ve věci *Berlington Hungary*“). Nejvyšší správní soud současně městskému soudu uložil, aby se znovu se zabýval namítaným diskriminačním charakterem vyhlášky č. 1/2014. Další kasační námitky Nejvyšší správní soud neshledal důvodné.

[9] **Městský soud** po vrácení věci k dalšímu řízení vyzval účastníky řízení k zaslání jejich stanovisek a důkazních návrhů k procesnímu vývoji posuzované věci; především je vyzval, aby se vyjádřili k závěrům uvedeným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu.

[10] Město Brno v reakci na tuto výzvu doručilo městskému soudu vyjádření ze dne 22. 7. 2022, v němž uvedlo, že vyhláška č. 1/2014 reagovala na zákon o loteriích, který zakazoval provozování loterií a jiných podobných her pouze v sousedství tzv. chráněných budov (školy, zdravotnická zařízení, zařízení sociálních služeb, církevní budovy a úřady). Většina městských částí (23 z 29) zvolila návrh plošného zákazu provozování technických herních zařízení. Městská část Brno-střed navrhla na svém území (oproti dřívějšímu úplnému zákazu) povolit provozování loterií a jiných podobných her ve dvou kasinech s tím, že na těchto místech existovala kasina historicky a městská část Brno-střed tímto pouze navázala na existující stav. Obecně měly výjimku z regulace ty provozovny nacházející se na místě, kde byly loterie a jiné podobné hry historicky provozovány, nepůsobovaly žádné problémy, nebyly proti nim výhrady ze strany občanů a nenacházely se v blízkosti tzv. chráněných budov. Následně došlo k plošnému zákazu provozování loterií a jiných podobných her na území celé městské části Brno-střed. Přijatá právní úprava potvrzovala převažující stanovisko, že by technická herní zařízení, potažmo loterie a jiné podobné hry neměly být na území městské části Brno-střed vůbec provozovány. Důvodem je nejen velká hustota tzv. chráněných budov a existence rozsáhlých sociálně vyloučených lokalit, ale také charakter historického centra. Loterie a jiné podobné hry dotčené napadeným rozhodnutím byly provozovány v rozporu s obecně závaznou vyhláškou města již od 31. 12. 2011. Jde-li o otázku, co se rozumí pod pojmem „sociálně vyloučená lokalita“ město Brno odkázalo na *Stručnou analýzu sociálního vyloučení na území města Brna* (dále jen „analýza sociálního vyloučení“), kterou ke svému vyjádření přiložilo.

[11] Městský soud nařídil ve věci jednání, v němž provedl stěžovatelkou navrhované důkazy prostřednictvím čestných prohlášení osob zajišťujících obsluhu sázkových zařízení stěžovatelky. Z těchto důkazních prostředků městský soud zjistil, že provozovny stěžovatelky pravidelně navštěvovaly osoby pocházející z jiných členských států EU. Městský soud dále upozornil na vyjádření města Brna ze dne 22. 7. 2022 a na analýzu sociálního vyloučení.

[12] Následně městský soud nyní přezkoumávaným rozsudkem ze dne 11. 11. 2022, č. j. 3 Af 36/2015-206, žalobu opět zamítl. Městský soud úvodem předeslal, že rozhodnutími o zrušení povolení stěžovatelky pro rozpor s vyhláškou č. 1/2014 se správní soudy opakovaně zabývaly, přičemž v nyní souzené věci neshledal důvod se od již vyslovených závěrů odchýlit.

[13] Městský soud nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ministra. Dále konstatoval, že žalovaný nepochybil, posupoval-li dle vyhlášky č. 1/2014, která s účinností od 12. 2. 2014 nahradila obecně závaznou vyhlášku č. 18/2011. Stěžovatelka namítla, že během rozkladového řízení byla obecně závazná vyhláška č. 1/2014 dvakrát novelizována, k čemuž však ministr v napadeném rozhodnutí nepřihlédl. S tím městský soud vyjádřil nesouhlas, přičemž konstatoval, že ministr pozdější novely vyhlášky č. 1/2014 (které byly provedeny obecně závaznými vyhláškami č. 9/2014 a č. 15/2014) ve svém rozhodnutí zohlednil. Městský soud doplnil, že stěžovatelka nesplňovala podmínky pro provoz loterií a jiných podobných her na území městské části Brno-střed již od účinnosti obecně závazné vyhlášky č. 18/2011, kterou byl provoz loterií a jiných podobných her na území městské části Brno-střed zcela zakázán; následné nahrazení této vyhlášky a další novelizace nemohou na tom nic změnit, neboť povolení vydaná stěžovatelce byla v rozporu se všemi jmenovanými obecně závaznými vyhláškami.

[14] Stěžovatelka v žalobě namítla, že na jí udělené povolení není možné aplikovat § 43 odst. 1 zákona o loteriích. Této žalobní námitce městský soud nevyhověl a odkázal na závěry vyslovené zdejším soudem ve zrušujícím rozsudku, podle nichž účinky § 43 odst. 1 zákona o loteriích nezakládají nepřípustnou retroaktivitu a nic nebránilo tomu, aby toto ustanovení bylo žalovaným aplikováno. Provozovatelům loterií nemohlo vzniknout žádné legitimní očekávání, že udělená povolení nebudou po dobu jejich platnosti nijak dotčena. Ustanovení čl. II bodu 1 zákona č. 300/2011 Sb. rovněž nebrání zrušení povolení vydaných před 1. 1. 2012. Dodatečně najevo vyšlou okolnost ve smyslu § 43 odst. 1 zákona o loteriích může představovat vydání nálezů Ústavním soudem nebo vydání obecně závazné vyhlášky, což vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu.

[15] Podle stěžovatelky měli žalovaný i ministr povinnost zhodnotit, jaká újma zkrácením doby platnosti udělených povolení stěžovatelce vznikne, což se však nestalo. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Předně zdůraznil, že provozování loterií a jiných podobných her (hazardu) s sebou nese negativní a patologické jevy; jedná se proto o činnost legální jen za podmínek přísně specifikovaných zákonem. V daném případě proti sobě stojí právo obce na samosprávu, jehož součástí je i ochrana veřejného (místního) pořádku, a právo stěžovatelky na výkon vlastnického práva a práva na podnikání. S ohledem na negativní aspekty spojené s provozováním loterií a jiných podobných her městský soud dospěl k závěru, že v daném případě převážilo právo města Brna na samosprávu a ochrana veřejného pořádku. Zásada proporcionality byla rovněž dodržena.

pokračování

[16] K námitce diskriminace vyhlášky č. 1/2014 městský soud předně poznamenal, že stěžovatelka brojí proti vyhlášce č. 1/2014 ve znění jejích novelizací (tj. ve znění obecně závazných vyhlášek č. 9/2014 a č. 15/2014), tak, jak byla účinná v době vydání napadeného rozhodnutí ministra (tj. 22. 7. 2015); vyhláška č. 1/2014 v tomto znění přitom zakazovala provoz loterií a jiných podobných her na celém území města Brna. To však stěžovatelka ve své žalobní argumentaci vůbec nereflektovala. Městský soud dospěl k závěru, že předmětná vyhláška diskriminační není a nebyla ani ve znění před jejími novelizacemi. V této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž plošný zákaz loterií na území obce nemůže být obecně diskriminační.

[17] Pokud jde o regulaci, jak byla obsažena ve vyhlášce č. 1/2014 ve znění před výše uvedenými novelami, relevantní dle městského soudu byla regulace na území městské části Brno-střed, kde se nacházely provozovny dotčené napadeným rozhodnutím. Městská část Brno-střed umožňovala provoz loterií toliko ve dvou konkrétně určených kasinech; předchozí ani následná obecně závazná vyhláška přitom neumožňovala provoz loterií v této městské části vůbec.

[18] Městský soud neshledal problematickou rozdílnou právní úpravu pro provoz loterií a jiných podobných her na území jednotlivých městských částí města Brna. Připustil, že vyhláška č. 1/2014 neobsahovala konkrétní důvody, pro které byla tato regulace přijata, nicméně město Brno tyto důvody objasnilo ve vyjádření k žalobě ze dne 12. 7. 2022, k němuž současně přiložilo analýzu sociálního vyloučení. Město Brno uvedlo, že cílem regulace byla prevence sociopatologických dopadů hazardních her na obyvatele města a zákaz provozu loterií a jiných podobných her v územně vymezených sociálně vyloučených lokalitách a na místech, kde se nacházejí školy, veřejné instituce a jiné chráněné budovy. Podle městského soudu je takové zdůvodnění adekvátní a dostačující. Na tom nemohla nic změnit ani skutečnost, že v ulicích Benešova a Křenová bylo povoleno provozování kasin. Městský soud poukázal na odlišnou právní regulaci týkající se sázkových her v kasinu, která je přísnější než regulace upravující provozování běžných výherních hracích přístrojů. Takovou regulaci posvětil Ústavní soud nálezem ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10. Městský soud uzavřel, že vyhláška č. 1/2014 není vůči stěžovatelce diskriminační.

[19] Zkrácení legisvakancí lhůty nemělo dle městského soudu vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud rovněž nevyhověl žalobní námitce týkající se rozporu vyhlášky č. 1/2014 se soutěžním právem.

[20] Městský soud se dále zabýval námitkami stran souladu vyhlášky č. 1/2014 s právem EU. Městský soud potvrdil existenci unijního prvku, a proto dále přezkoumal soulad vyhlášky č. 1/2014 a napadeného rozhodnutí s unijním právem v intencích rozsudku SDEU ve věci *Berlington Hungary*. Městský soud po posouzení věci konstatoval, že přezkoumávaná vyhláška vyhovuje kritériím stanoveným ve zmíněném rozsudku SDEU, tedy, že sleduje cíl související s ochranou spotřebitelů před hráčskou závislostí a s bojem proti trestným a podvodným činnostem spojeným s hrami, tyto cíle sleduje koherentním a systematickým způsobem (tj. nejedná se o právní úpravu svévolnou) a zároveň splňuje požadavky plynoucí z obecných zásad unijního práva, zejména ze zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, jakož i z práva na vlastnictví. Městský soud uzavřel, že obecný zájem a legitimní cíl na regulaci hazardu převážil nad ekonomickým zájmem stěžovatelky; zákaz provozování

loterií a jiných podobných her provozovaných podle zákona o loteriích byl tak přiměřeným zásahem do jejího vlastnického práva.

[21] V **kasační stížnosti** stěžovatelka namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle stěžovatelky městský soud pochybil, posoudil-li namísto správního orgánu otázku existence unijního prvku. Úsudek o tom, zda se v posuzované věci vyskytuje unijní prvek, respektive zda je obecně závazná vyhláška obce v souladu s právem EU, si primárně má učinit správní orgán, který ve věci rozhoduje. Pokud rozhodující správní orgán dospěje k závěru, že obecně závazná vyhláška v souladu s právem EU není, nemůže ji v tomto rozsahu aplikovat a přednostně použije evropskou právní úpravu. Městský soud pochybil, nezrušil-li rozhodnutí žalovaného a otázku existence unijního prvku posoudil sám. Postup městského soudu podle stěžovatelky není v souladu s kasačním principem správního soudnictví, a navíc je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[22] Podle žalovaného došlo s ohledem na dobu, pro kterou bylo vydáno povolení k provozování videoloterních terminálů, k zániku předmětu správního řízení. S tímto názorem stěžovatelka nesouhlasí, neboť není pravda, že po zrušení rozhodnutí ministra a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení by nezbyla jiná možnost, než řízení zastavit. Stěžovatelka poukázala na právní úpravu obsaženou v § 90 odst. 4 správního řádu a uvedla, že posouzení existence unijního prvku má zásadní vliv pro náhradu škody, která jí vznikla tím, že nemohla provozovat svoji podnikatelskou činnost.

[23] Stěžovatelka konstatuje, že obecně závazná vyhláška je v souladu se zákonem jen tehdy, je-li v souladu s právem EU, zejména se zásadou ochrany legitimního očekávání, dále taková úprava musí být založená na racionálních a nediskriminačních kritériích, přičemž důvody regulace musí doložit v řízení před soudem sama obec, která vyhlášku vydala. Tyto požadavky však vyhláška č. 1/2014 nesplňuje. Ve vyjádření žalovaný uvedl toliko tři argumenty, odůvodňující existenci zvolené regulace: i) místa dotčená rozhodnutím o zrušení předmětné vyhlášky se nacházejí na území městské části Brno-střed, kde byl zaveden celoplošný zákaz; ii) dotčená místa se nacházela v sociálně vyloučené lokalitě, iii) respektive se nacházela v blízkosti školských a administrativních budov. S těmito důvody stěžovatelka dále polemizuje.

[24] Jde-li o důvod ad ii), stěžovatelka namítá, že z rozsudku městského soudu není zřejmé, jak město Brno pojem „sociálně vyloučená lokalita“ definuje, a proto nemohl být městský soud schopen posoudit, zda se jedná o racionální a nediskriminační kritérium. Pokud jde o důvody ii) a iii), městský soud měl povinnost ověřit, zda uvedená kritéria byla aplikována v rámci rovného zacházení a nediskriminace při výběru povolených míst na všechny provozovatele loterií a jiných podobných her. Město Brno však ani na výzvu městského soudu nepředestřelo a neobhájilo důvody zvolené regulace; tyto nevyplývají ani ze samotné vyhlášky č. 1/2014 a není tedy zřejmé, jak byly „povolené adresy“ vybrány. Skutečnost, že omezení provozování loterií prostřednictvím obecně závazné vyhlášky mělo být stanoveno na základě návrhů městských částí, nezabývá město Brno povinností sdělit na výzvu městskému soudu kritéria, na jejichž základě byla daná regulace přijata, a vylicít důvody, které vedly ke zvolení těchto kritérií.

pokračování

[25] Podle stěžovatelky je navíc vyhláška č. 1/2014 v rozporu se soutěžním právem, neboť nebyla založena na transparentních a nediskriminačních pravidlech, jak vyžaduje Stanovisko Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k regulaci provozu loterií a jiných podobných her obcemi ze dne 1. 9. 2014 (dále jen „stanovisko“); vyhláška je rovněž v rozporu s § 19a zákona o ochraně hospodářské soutěže.

[26] Stěžovatelka nesouhlasí s argumentací žalovaného, že přijatá regulace spočívající v celoplošném zákazu nemůže být diskriminační [viz ad i)]. Regulace loterií se má posuzovat na úrovni celé obce bez ohledu na její vnitřní dělení. Podstata celoplošného zákazu má spočívat v tom, že vyhláškou stanovený zákaz provozování loterií a jiných podobných her dopadne stejnou měrou na všechny provozovatele v dané obci. Stěžovatelka však konstatuje, že jednotlivé městské části města Brna nejsou od sebe z pohledu uživatelů loterií a jejich provozovatelů odděleny. S ohledem na hustotu obyvatel města, prostupnost a rozsáhlou infrastrukturu přesunu klientely z jedné části města do druhé nic nebrání. Mohlo by tedy docházet k tomu, že na hranici městských částí budou dva objekty, kde provoz loterií a jiných podobných her by byl z důvodu celoplošného zákazu v jedné městské části zakázán a v druhé povolen, aniž by takový rozdíl musel být náležitě odůvodněn. Vyhláška č. 1/2014 dle názoru stěžovatelky navíc není v souladu se základními principy práva EU, neboť neobsahuje přechodné ustanovení vztahující se na provoz IVT (příp. systém přiměřených náhrad). Městský soud proto byl povinen obecně závaznou vyhlášku č. 1/2014 neaplikovat. Závěrem stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a spolu s ním také rozhodnutí ministra i žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[27] V **doplnění kasační stížnosti** stěžovatelka v reakci na vyjádření města Brna ke zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu setrvala na svých kasačních námitkách. Ve vztahu k analýze sociálního vyloučení uvedla, že tato byla vyhodnocena až několik let po přijetí vyhlášky č. 1/2014. Skutečnost, že původní analýzu město Brno již nemá k dispozici dle stěžovatelky naznačuje, že celé odůvodnění města Brna je toliko účelové s cílem vyvrátit diskriminaci a s tím spojenou nezákonnost vyhlášky č. 1/2014.

[28] **Žalovaný** se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry vyslovenými v rozsudku městského soudu. K námitce týkající se nesprávného posouzení aplikace evropského práva uvedl, že městský soud si může otázku existence unijního prvku vyřešit sám v rámci principu plné jurisdikce dle § 77 odst. 2 s. ř. s. Městský soud proto neměl povinnost zrušit žalobou napadené rozhodnutí, což potvrzuje též rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu. Podle žalovaného městský soud postupoval v souladu s principem procesní ekonomie, poznamenal, že posouzení existence unijního prvku nevyžaduje rozsáhlé dokazování. Žalovaný má za to, že vyhláška č. 1/2014 není diskriminační ani nezákonná a město Brno v průběhu soudního jednání předestřelo důvody, které dostatečně odůvodňují, proč k předmětné regulaci přistoupilo.

[29] **Město Brno** ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázalo na svá vyjádření ze dne 26. 10. 2017, č. j. MMB/0436004/2017, a ze dne 12. 7. 2022, v nichž uvedlo důvody pro přijetí vyhlášky č. 1/2014. Město Brno tvrdí, že nediskriminační pravidla pro regulaci hazardních her v době přijetí vyhlášky č. 1/2014 existovala, avšak nebyla zveřejněna. Jednalo se především o zákaz provozování hazardních her v blízkosti škol, školských zařízení, zdravotnických zařízení, zařízení sociálních služeb, budov státních orgánů a církví; město rovněž nemělo zájem na provozování hazardních her v sociálně vyloučených lokalitách

definovaných Analýzou Odboru sociální péče Magistrátu města Brna z roku 2012. Město Brno je přesvědčeno o tom, že takto vymezená kritéria jsou dostatečně přesná a nejsou diskriminační.

[30] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupená advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[31] Nejvyšší správní soud předesílá, že se v nyní řešené věci jedná o opakovanou kasační stížnost, která směřuje proti rozsudku, jímž městský soud rozhodl ve věci opětovně poté, co byl jeho původní rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen. Bylo proto třeba nejprve posoudit přípustnost kasační stížnosti z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Rozšířený senát v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS, dovodil, že ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky též pro případy, v nichž Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí krajského (městského) soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

[32] Ve zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud zavázal městský soud, aby doplnil dokazování stran existence unijního prvku a pokud shledá, že unijní prvek je přítomen, tak věc posoudil v souladu s požadavky, které vyplývají z rozsudku SDEU ve věci *Berlington Hungary*; dále ho zavázal k tomu, aby posoudil, zda vyhláška č. 1/2014 není ve vztahu k provozovně stěžovatelky diskriminační, resp. zda neodporuje principu rovnosti a zákazu libovůle (viz bod [77] zrušujícího rozsudku). Kasační stížnost je tedy přípustná, neboť k argumentaci uvedené v kasační stížnosti (k meritu věci) se Nejvyšší správní soud doposud závazně nevyjádřil.

[33] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozsudek městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[34] Kasační stížnost není důvodná.

[35] Úvodem Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že se ve své judikatuře již zabýval otázkou zákonnosti vyhlášky č. 1/2014 (v těchto řízeních byla stěžovatelka účastnicí řízení), a to na půdorysu podobných kasačních námitek, jako v nyní souzené věci. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2023, č. j. 3 As 328/2021-44, vztahující se k městské části Brno-střed; ze dne 14. 9. 2022, č. j. 4 As 351/2021-32 a ze dne 14. 9. 2022, č. j. 4 As 345/2021-34, vztahující se k městské části Brno-Královo Pole a ze dne 9. 10. 2023, č. j. 3 As 364/2021-42, vztahující se k městské části Brno-Řečkovice a Mokrá Hora; rovněž lze poukázat na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2021, č. j. 6 As 308/2017-63, v němž se zdejší soud rovněž zabýval zákonností vyhlášky č. 1/2014, vztahující se k městské části

pokračování

Brno-střed a přestože v postavení stěžovatelky byla jiná společnost, dopadají závěry soudu i na nyní posuzovanou věc. Od závěrů vyslovených ve zmíněných rozsudcích Nejvyšší správní soud neshledal důvod se nyní odchýlit.

[36] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, podle níž městský soud porušil kasační princip, když poté, co na základě doplněného dokazování zjistil ve věci přítomnost unijního prvku, sám přezkoumal soulad obecně závazné vyhlášky s právem EU.

[37] Obdobnou námitkou uplatněnou za podobné procesní situace se Nejvyšší správní soud již podrobně zabýval např. v rozsudku ze dne 14. 9. 2022, č. j. 4 As 351/2021-32, v němž v této souvislosti uvedl:

„Se stěžovatelkou lze souhlasit, že podstatou řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. je přezkum napadeného správního rozhodnutí správním soudem, kdy správní orgán není oprávněn důvody svého rozhodnutí doplňovat či dále rozvádět až v průběhu žalobního řízení (viz rozsudek ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, a na něj navazující judikatura). Stěžovatelka v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2021, č. j. 5 As 116/2018-75, přičemž shrnutí postupů správních soudů při posuzování obdobných loterijních věcí nejen stěžovatelky poskytl Nejvyšší správní soud následně v rozsudku ze dne 16. 8. 2022, č. j. 10 As 423/2021-64. Posuzovaný případ se však od citovaných rozsudků zásadně liší ve skutečnosti, že Nejvyšší správní soud již o věci stěžovatelky jednou rozhodoval, a to rozsudkem, kterým zrušil první rozhodnutí městského soudu. Podstatné přitom je, že v průběhu řízení o žalobě stěžovatelky došlo ke změně dosud ustálené judikatury, a to zejména usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2021, č. j. 5 As 177/2016-139, č. 4156/2021 Sb. NSS, jež bylo vydáno na základě odpovědi na předběžnou otázku poskytnutých SD EU v rozhodnutí ze dne 3. 12. 2020 ve věci C-311/2019 BONVER WIN, a.s. v. Ministerstvo financí ČR.

Právě s ohledem na popsanou změnu judikatury Nejvyšší správní soud první rozsudek městského soudu ve věci zrušil a zavázal jej v odst. 54, ověřit stěžovatelčina tvrzení o existenci tzv. unijního prvku v této věci, a pokud by se ukázala být pravdivými, byl povinen vypořádat příslušné žalobní body a přitom zohlednit kritéria při posuzování opatření přijatých v členských státech EU v souvislosti s omezením provozování loterií, která vyplývají z rozsudku Berlington Hungary. V odst. 56 dále konstatoval, že „pokud se městský soud v napadeném rozsudku nezabýval žalobní námitkou o existenci unijního prvku a v dostatečném rozsahu ani námitkou stěžovatelky o diskriminační povaze OZV č. 1/2014 a za účelem jejich řádného posouzení neprovedl potřebné dokazování, zatížil žalobní řízení vadami, které mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku“. Z uvedeného tak vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku formuloval závazný právní názor, podle něhož byl městský soud povinen v případě, kdy by se prokázala existence unijního prvku, posoudit soulad předmětné obecně závazné vyhlášky s kritérii přípustnosti omezení provozování loterií vyplývajících z práva EU, resp. rozsudku Berlington Hungary. Z odůvodnění napadeného rozsudku přitom vyplývá, že městský soud v souladu s citovaným závazným právním názorem soulad české loterijní právní úpravy a OZV č. 1/2014 s požadavky unijního práva posoudil. Pokud by tak Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil, popřel by tím svůj dříve formulovaný závazný právní názor.“

[38] Také v nyní posuzovaném případě Nejvyšší správní soud zrušujícím rozsudkem zrušil předchozí rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V bodě [77] odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud zavázal městský soud k tomu, aby řádně ověřil tvrzení stěžovatelky o přítomnosti unijního prvku v posuzované věci a v případě, že se ukážou být pravdivými, pak také vypořádal žalobní body týkající se unijního prvku. Za tímto účelem měl městský soud doplnit odpovídajícím způsobem dokazování. Městský soud tedy postupoval zcela v souladu se závazným právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, pokud poté, co ověřil, že ve věci je přítomen unijní prvek, posoudil důvodnost stěžovatelčiny žalobní argumentace týkající se rozporu žalovaným aplikované právní úpravy s právem EU. Nejvyšší správní soud není oprávněn svůj dříve vyřčený závazný právní názor v tomto rozsudku přehodnocovat, a to ani předložením této věci rozšířenému senátu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, publ. pod č. 4321/2022 Sb. NSS).

[39] Nutno zdůraznit, že každou jednotlivou věc je třeba posuzovat v celkovém kontextu a přihlídnout k individuálním okolnostem případu. Z vlastní rozhodovací činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu známo, že jednotlivá rozhodnutí žalovaného týkající se stěžovatelky a její činnosti nejsou vždy odůvodněna shodně, liší se žalobní argumentace i argumentace stěžovatelky ve správním řízení (stěžovatelka svou argumentaci v průběhu doby rozvíjela v reakci na proměňující se judikaturu), věci se týkají různých měst (včetně z toho vyplývajících posouzení unijního prvku), a proto se logicky liší i rozhodování Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2023, č. j. 3 As 364/2021-42).

[40] V této souvislosti je třeba poznamenat, že procesní situace v nyní souzené věci je odlišná oproti procesním okolnostem provázejícím řízení, na něž odkazuje stěžovatelka v bodech 9. a 10. kasační stížnosti. Především je třeba zmínit, že v řízeních, na která stěžovatelka odkazuje, byla kasační stížností napadena rozhodnutí krajského (městského) soudu vydaná v „prvním kole“; soud prvního stupně tedy nebyl vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, jak tomu bylo v nyní souzené věci.

[41] Dále považuje Nejvyšší správní soud za důležité zdůraznit, že v průběhu posledních let docházelo v otázce povinnosti přihlížet k souladu obecně závazných vyhlášek omezujících nebo zcela zakazujících provozování loterií a jiných podobných her na území obcí (zejména s čl. 56 SFEU) k judikатурnímu vývoji. Ke sjednocení došlo až rozsudkem SDEU ve věci *BONVER WIN* a navazujícím usnesením rozšířeného senátu ze dne 10. 2. 2021, č. j. 5 As 177/2016-139, č. 4156/2021 Sb. NSS. Pokud jde o řízení vedená u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 As 226/2017, sp. zn. 2 As 191/2019 a sp. zn. 6 As 226/2017, rozhodnutí v těchto řízeních byla vydána ještě před tím, než došlo ke sjednocení judikatury, přičemž Nejvyšší správní soud v těchto věcech zrušil napadená rozhodnutí soudu prvního stupně a zavázal ho k tomu, aby se zabýval otázkou existence unijního prvku, popř. k tomu, aby za tímto účelem doplnil dokazování. Rozsudky desátého, sedmého a devátého senátu, na něž odkazuje stěžovatelka v bodě 10. kasační stížnosti, však byly vydány na základě kasačních stížností žalovaného, jehož rozhodnutí byla správním soudem prvního stupně v návaznosti na sjednocující judikaturu zrušena a vrácena k dalšímu řízení. Nutnost zohlednit skutečnost, zda byl napadený rozsudek soudu prvního stupně vydán před tím, než došlo ke sjednocení judikatury v otázce existence unijního prvku, nebo až poté, zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 As 230/2021-24, v bodě [19].

pokračování

[42] V nyní projednávané věci však Nejvyšší správní soud v prvním kole posuzoval kasační stížnost stěžovatelky proti rozhodnutí městského soudu, které bylo vydáno ještě před tím, než došlo ke sjednocení judikatury rozsudkem SDEU ve věci *BONVER WIN* a navazujícím usnesením rozšířeného senátu. Za této situace na danou věc dopadají závěry, které Nejvyšší správní soud dovodil v rozsudku ze dne 21. 10. 2021, č. j. 6 As 227/2021-30, na něž ostatně ve svém vyjádření odkázal žalovaný. Podle zmíněného rozsudku šestého senátu nemusel městský soud rušit rozhodnutí žalovaného jen proto, že ve správním řízení neprovedl důkazy o existenci unijního prvku. Pokud by tomu tak mělo být, měl tak učinit již Nejvyšší správní soud zrušujícím rozsudkem, neboť by již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, jak stanoví § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud však uložil zkoumat existenci unijního prvku městskému soudu (stejně jako v rozsudcích ze dne 30. 3. 2021, č. j. 4 As 151/2020-39, ze dne 23. 3. 2021, č. j. 4 As 260/2019-38, ze dne 29. 3. 2021, č. j. 2 As 211/2019-32, ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 As 325/2016-46, ze dne 31. 3. 2021, č. j. 2 As 191/2019-33, ze dne 24. 3. 2021, č. j. 2 As 190/2019 - 32, ze dne 14. 4. 2021, č. j. 6 As 132/2019-55, či ze dne 14. 4. 2021, č. j. 6 As 119/2018-69, ve znění opravného usnesení ze dne 26. 4. 2021, č. j. 6 As 119/2018-79) a městský soud se v tomto směru řídil jeho závazným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatelka opomíná, že městský soud přezkoumává rozhodnutí žalovaného v plné jurisdikci, což mimo jiné znamená, že podle § 77 odst. 2 s. ř. s. může mimo jiné doplnit dokazování provedené žalovaným. Ke stejnému závěru dospěl zdejší soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2023, č. j. 3 As 364/2021-42.

[43] Nejvyšší správní soud dodává, že pokud by městský soud nepostupoval v souladu se závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku a žalobou napadené rozhodnutí ministra zrušil (jak žádá stěžovatelka), postupoval by v rozporu s § 110 odst. 4 s. ř. s. V takovém případě by k případné kasační stížnosti Nejvyšší správní soud musel rozhodnutí městského zrušit pro vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozsudku městského soudu. Přesně k této situaci došlo v řízení vedeném pod sp. zn. 4 As 423/2021, jehož účastnicí byla rovněž stěžovatelka.

[44] Nejvyšší správní soud v obecné rovině souhlasí s tvrzením stěžovatelky, že s ohledem na § 90 odst. 4 správního řádu mohlo mít posouzení existence unijního prvku a merita věci vliv na náhradu škody jí vzniklé tím, že nemohla v důsledku vyhlášky č. 1/2014 provozovat svou podnikatelskou činnost po celou dobu platnosti jejího povolení, a proto v případě zrušení rozhodnutí žalovaného či ministra nemuselo nutně dojít pouze k zastavení řízení. Avšak s ohledem na to, že ke stěžovatelkou popsané situaci nedošlo (tj. ve věci nebylo shledáno porušení unijního práva), je tato námitka bezpředmětná.

[45] Stěžovatelka předně namítá, že z napadeného rozsudku není zřejmé, jak město Brno pojem „sociálně vyloučená lokalita“ definuje, a proto městský soud nemohl posoudit, zda se jedná o racionální kritérium, které je aplikováno nediskriminačně. Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem primárně konstatuje, že provozování loterií a jiných podobných her (neboli hazardu) s sebou nese negativní a patologické jevy. V této souvislosti lze odkázat na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl ÚS 56/10, ze dne 7. 9. 2011 (N 151/62 SbNU 315; 293/2911 Sb.), v němž Ústavní soud konstatoval: *„Pokud jde o předmět regulace nyní posuzované obecně závazné vyhlášky, je notorietou, že loterie a jiné podobné hry se vyskytují převážně na okraji společensky akceptovaných aktivit, samozřejmě v míře různé podle typu a parametrů té které hry. Svými skutečnými dopady mohou negativně ovlivnit individuální*

osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí. Ostatně ne nadarmo jsou v obecném jazyce tyto bry označovány jako hazardní. Fenomén tzv. patologického hráčství se v dnešních společenských poměrech vyskytuje stále častěji. Herny, lákající k okamžitým a zdánlivě snadným výhrám, se staly typickým koloritem nejen předměstí českých měst, ale už i jejich center a center menších obcí, a se všemi navazujícími společensky škodlivými aktivitami představují ohrožení veřejného pořádku a pokojného soužití v obci. Záměr obcí tyto činnosti na svém území regulovat se tak z tohoto pohledu jeví jako cíl legitimní. Ústavní soud proto uzavírá, že nelze připustit takový výklad podústavních předpisů, který by ve svém důsledku vedl k popření ústavně zaručeného práva územních samosprávných celků na samosprávu v tom smyslu, že by obce byly zbaveny možnosti rozhodovat ve formě obecně závazných vyhlášek o tom, kde se mohou na jejich území vyskytovat provozovny loterií a jiných podobných her, bez ohledu na to, jaké je jejich vnitřní technické uspořádání.“

[46] V rozsudku ze dne 3. 3. 2022, č. j. 2 As 18/2021-51, Nejvyšší správní soud dodal, že „*obec nemá povinnost podrobně uvádět důvody, které ji vedly k vydání vyhlášky omezující na jejím území hazard jako takové; její pravomoc toto učinit není sporná a legitimní zájem na omezení škodlivých důsledků hazardu je zřejmý. Nelze však odhlédnout od toho, že obec má v takovém případě povinnost odůvodnit konkrétní jí zvolené řešení, resp. v případě povolení či zakázání hazardu toliko na vybraných adresách uspokojivě vysvětlit, proč (z jakých racionálních, neutrálních a nediskriminačních důvodů) zvolila právě je.*“

[47] Nejvyšší správní soud dále připomíná, že omezení obecné dostupnosti hazardu, tj. loterií a jiných podobných her (tedy například omezení počtu provozoven, omezení hazardu na vybrané provozovny či omezení provozování hazardu na určené lokality) je odbornou veřejností uznávaná forma regulace hazardu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/15). Přípustnost takové regulace vyplývá i z judikatury SDEU (srov. rozsudky ze dne 24. 3. 1994, ve věci C-275/92, *Schindler*, ze dne 21. 9. 1999, ve věci C-124/97, *Läärä*, či ze dne 11. 9. 2003, ve věci C-6/01, *Anomar*). Za legitimní cíle regulace provozování loterií a hazardních her judikatura považuje například ochranu obecného zájmu společnosti spočívající v ochraně spotřebitelů proti hráčské závislosti a předcházení trestné činnosti a podvodům spojeným s hrami (viz rozsudek SDEU ve věci *Berlington Hungary*, bod 58) nebo v ochraně sociálně slabých, snadno ovlivnitelných nebo duševně nevyzrálých osob před důsledky plynoucími z účasti na loteriích a předcházení záporným jevům spojeným s hraním těchto her (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2023, č. j. 3 As 328/2021-44, bod [34]). Mezi takto uznávané legitimní cíle dané regulace patří nepochybně též ochrana tzv. „sociálně vyloučených lokalit“. To ostatně stěžovatelka nijak nerozporuje; stěžovatelka toliko namítá, že z napadeného rozsudku není zřejmé, jak je pojem „sociálně vyloučená lokalita“ definována. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že pojem „sociálně vyloučená lokalita“ je obecně známý pojem, který v zásadě není třeba blíže vysvětlovat. Konkrétní parametry tohoto pojmu ve vztahu k městské části Brno-střed vyplývají z vyjádření města Brna ze dne 12. 7. 2022, respektive z příložené analýzy sociálního vyloučení. Nutno připustit, že tato analýza byla vypracována až v roce 2016, což je dlouho poté, co byla vydána vyhláška č. 1/2014 (její poslední novelizovaná verze obecně závaznou vyhláškou č. 15/2014 vešla v účinnost dne 1. 1. 2015), nicméně data v ní obsažená se vztahují mj. k rokům 2014 a 2015, a tedy jsou pro nyní souzenou věc relevantní. Skutečnost, že město Brno v době řízení před městským soudem již nedisponovalo předchozím dokumentem definujícím sociálně vyloučené lokality neznamena, že analýza sociálního vyloučení byla vytvořena účelově. Podstatné je, že předmětná analýza obsahuje

pokračování

informace v relevantním čase a věrohodně zachycuje a popisuje sociální realitu v městské části Brno-střed.

[48] Městský soud při posuzování toho, zda-li vyhláška č. 1/2014 má či nemá diskriminační charakter, vycházel právě z vyjádření města Brna ze dne 12. 7. 2022; pokud jde o pojem tzv. „sociálně vyloučených lokalit“, odkázal na analýzu sociálního vyloučení a rovněž uvedl základní prvky, jež jsou podle této analýzy pro tzv. „sociálně vyloučené lokality“ typické; dále zmínil konkrétní lokality, jež jsou v analýze sociálního vyloučení jako tzv. „sociálně vyloučené lokality“ označeny (viz body 127., 128. a 139. napadeného rozsudku). Je pravda, že městský soud nepřichází s vlastní definicí tzv. „sociálně vyloučených lokalit“. To však ani nebylo jeho úkolem. Městský soud měl pouze posoudit, zda kritéria regulace nebyla vůči provozovnám dotčeným rozhodnutím žalovaného diskriminační. Přitom měl vycházet z důvodů a důkazních prostředků, které předložili účastníci řízení. Analýza sociálního vyloučení přitom dostatečně vysvětluje, které lokality je nutné považovat za sociálně vyloučené a z jakých důvodů (demografických, ekonomických či při zohlednění kriminality a dalšího rizikového chování na daném území apod.) a městský soud tyto důvody aproboval. Proti údajům obsaženým v analýze stěžovatelka nikterak nebrojí. Lze proto uzavřít, že městský soud nepochybil, vycházel-li z analýzy sociálního vyloučení, neboť z této analýzy je zřejmé, co se pod pojmem „sociálně vyloučená lokalita“ rozumí, respektive o které lokality se v daném případě jedná.

[49] Městskému soudu stěžovatelka dále vytkla, že neověřil žalovaným tvrzené skutečnosti ohledně uplatňování kritérií v rámci rovného zacházení a nediskriminace při výběru povolených míst na všechny provozovatele loterií. Pokud by tak učinil, zjistil by, že na území města Brna byla povolena alespoň jedna adresa (Vážného 21, Brno Řečkovice a Mokrá Hora), která se nacházela v bezprostřední blízkosti školského zařízení. Město Brno tudíž nepředestřelo a neobhájilo důvody zvolené regulace.

[50] K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že každá městská část je oprávněna upravit poměry na svém území podle kritérií, která s ohledem na poměry v dané lokalitě uzná za vhodné, dodržuje-li přitom zásadu rovnosti, zákaz diskriminace a libovůle (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2023, č. j. 3 As 328/2021-44, nebo rozsudek ze dne 12. 5. 2021, č. j. 4 As 373/2018-47). Předmětem nyní souzené věci je přezkum vyhlášky č. 1/2014 ve vztahu k městské části Brno-střed, nikoliv k městské části Brno Řečkovice a Mokrá Hora, v níž se nachází provozovna, kterou stěžovatelka v kasační stížnosti zmiňuje. Za tímto účelem bylo rovněž vedeno dokazování v řízení před městským soudem. Městský soud tedy posuzoval znění vyhlášky č. 1/2014 (a to i v její novelizovaných verzích), přičemž zkoumal, zda tato nevykazuje ve vztahu k provozovnám stěžovatelky, jejichž povolení byla na základě rozhodnutí žalovaného zrušena, znaky diskriminace.

[51] Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že zákonnost a (ne)diskriminační povahu vyhlášky je nutno posoudit ve vztahu k celému území města Brna (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2023, č. j. 3 As 328/2021-44). To ovšem neznamená, že kritéria regulace, která platí v jedné městské části Brna, musí být zcela stejně a bezvýjimečně uplatňována i v jiné městské části Brna. Jak bude vysvětleno níže, každá městská část města Brna byla oprávněna stanovit vlastní podmínky regulace, čemuž odpovídala povinnost tuto regulaci k výzvě soudu zdůvodnit, pokud důvody nevyplývaly ze samotné vyhlášky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2021, č. j. 4 As 373/2018-47). Již

z tohoto důvodu je zřejmé, že právní úprava provozování loterií a jiných her může být v některých městských částí odlišná. Důležité je, aby jednotlivé městské části, resp. obec (která obecně závaznou vyhlášku vydává), přijatou úpravu dostatečně odůvodnily.

[52] Výše uvedené povinnosti město Brno ve vztahu k městské části Brno-střed dostalo (viz vyjádření k žalobě ze dne 12. 7. 2022). Lze stručně shrnout, že jako konkrétní kritéria regulace město Brno uvedlo ochranu sociálně vyloučených lokalit a ochranu chráněných budov (škol a Ústavního soudu); jako další relevantní aspekt, který město zohlednilo, byl charakter historického centra, v němž působí herny rušivé; město Brno rovněž poukázalo na nadměrnou nabídku loterií a jiných podobných her, která se stala předmětem soustavné kritiky ze strany občanů. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na odůvodnění městského soudu, především na body 126. až 129., 132. až 134. a 138. až 142., v nichž městský soud zevrubně zkoumal důvody přijetí regulace, které předestřelo město Brno ve vztahu ke konkrétním adresám, na nichž se vyskytovaly provozovny stěžovatelky, které byly rozhodnutím žalovaného dotčeny. S jeho závěry zdejší soud souhlasí. Město Brno k výzvě soudu předestřelo dostatečné a konkrétní důvody pro přijetí regulace. Dále je nutné zdůraznit, že judikatura zdejšího soudu za legitimní označuje postup města Brna, které při přijímání regulace vycházelo z návrhu městských částí s odůvodněním, že městské části nejlépe znají místní podmínky, jsou nejbližší svým obyvatelům, nejlépe tak znají jejich stanoviska a jsou to právě ony, které se v první řadě potýkají s negativními jevy, jež jsou spojeny s provozem hazardu (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 4 As 351/2021-32).

[53] Městský soud postupoval správně, posuzoval-li dopady vyhlášky č. 1/2014 ve vztahu k území, v němž se nacházely provozovny stěžovatelky, jichž se rozhodnutí žalovaného (potažmo ministra) týkalo. Naopak nebyl povinen zkoumat, zda posuzovaná vyhláška obsahuje nediskriminační kritéria rovněž ve vztahu k provozovnám nacházející se na území městské části Brno Řečkovice a Mokrá Hora. Nutno doplnit, že stěžovatelka neuvedla jedinou námitku, kterou by tvrdila, že vyhláška č. 1/2014 týkající se městské části Brno-střed, byla vůči ní (respektive jejím provozovnám) uplatňována diskriminačně oproti jiným provozovnám umístěným na stejném území. Stěžovatelka svoji argumentaci postavila na tvrzení, že na území jiné městské části existovala provozovna, která neměla s ohledem na vyhláškou stanovená kritéria být provozována. Situace v městské části Brno Řečkovice a Mokrá Hora však nebyla předmětem nyní souzené věci a zdejšímu soudu ji nyní nenáleží jakkoli hodnotit. Jinými slovy, stěžovatelčino podezření, že v městské části Brno Řečkovice a Mokrá Hora nebyla řádně aplikována kritéria podle vyhlášky č. 1/2014, nemá za následek, že v jiné - nyní posuzované městské části Brno-střed je regulace, která dopadá na provozovny stěžovatelky, diskriminační. Argumentace stěžovatelky je proto mimoběžná. Nadto zdejší soud dodává, že novelou č. 15/2014 (která byla platná v době vydání rozhodnutí ministra) město Brno zakázalo provozování loterií a jiných podobných her na celém jeho území. Tuto skutečnost stěžovatelka však přitom nijak nereflexuje.

[54] Stěžovatelka dále nesouhlasí s názorem městského soudu, že celoplošný zákaz na území určité městské části není diskriminační. Stěžovatelka uvádí, že jednotlivé městské části města Brna nejsou od sebe z pohledu uživatelů loterií ani jejich provozovatelů odděleny a jejich hranice nejsou prakticky znatelné; dochází proto k přesunu klientely.

pokračování

[55] Předně Nejvyšší správní soud uvádí, že podle čl. 100 odst. 1 Ústavy mají územně samosprávné celky právo na samosprávu, přičemž zákon stanoví, kdy jsou správními obvody. Podle § 4 odst. 1 zákona o obcích je Brno statutárním městem a jako takové může své území členit na obvody nebo městské části s vlastními orgány samosprávy. Podle obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 20/2001, kterou se vydává Statut města Brna (dále jen „Statut města Brna“), je území tohoto města rozděleno na 29 městských částí, které jsou organizačními jednotkami města. Nejvyšším orgánem městské části v oblasti samostatné působnosti je zastupitelstvo městské části, které je oprávněno navrhnout obecně závazné vyhlášky města [čl. 11 odst. 1 písm. m) Statutu města Brna]. Přijetí takové regulace, která na území obce omezuje, zakazuje či stanovuje podmínky pro provozování loterií a jiných hazardních her, je vždy záležitostí (přezkoumatelné) úvahy obecního normotvůrce, tedy zastupitelstva, do níž mohou soudy zasahovat jen s respektem k právu obce na samosprávu (čl. 101 odst. 4 Ústavy).

[56] Je nesporné, že členění města Brna na městské části vychází ze zákona (resp. ze Statutu města Brna), přičemž jednotlivé městské části mají právo navrhnout vyhlášky města a tím upravit poměry na svém území. Pokud by soud přistoupil na argumentaci stěžovatelky, podle níž členění města na menší oblasti nedává z hlediska posuzování vyhlášky č. 1/2014 smysl, neboť tento podzákonný právní předpis je vydáván na úrovni celé obce, pak by popřel právo jednotlivých městských částí navrhnout znění obecně závazné vyhlášky, a to s ohledem na konkrétní poměry v dané lokalitě. Právě uvedené není v rozporu s obecnou tezí, že obecně závaznou vyhlášku je nutné z hlediska diskriminace posuzovat na úrovni celé obce (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 As 297/2015-77). Jak ale bylo výše řečeno, městské části nejlépe znají místní podmínky; navíc jde o území pevně stanovené a ucelené, nikoliv účelově vymezené až při přijímání loterní vyhlášky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2021, č. j. 6 As 226/2017-87).

[57] Stěžovatelka dále nesouhlasí s plošným zákazem provozování loterií a jiných podobných her na celém území městské části Brno-střed. Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem upozorňuje, že plošná regulace byla zavedena obecně závaznou vyhláškou č. 9/2014, již se novelizovala vyhláška č. 1/2014 tak, že na území městské části Brno-střed zavedla plošný zákaz provozování loterií a jiných hazardních her; další novelizující vyhláškou, tj. vyhláškou č. 15/2014, došlo k zákazu provozování loterií a jiných hazardních her na celém území města Brna. Jak správně poznamenal městský soud, otázkou plošného zákazu provozování hazardu na území obce (resp. městských částí města Brna) se zdejší soud ve své judikatuře mnohokrát zabýval (srov. například rozsudek ze dne 14. 9. 2022, č. j. 4 As 345/2021-34, nebo ze dne 14. 9. 2022, č. j. 4 As 351/2021-32). Zmínit lze závěry uvedené v rozsudku ze dne 3. 11. 2023, č. j. 3 As 328/2021-44, v němž Nejvyšší správní soud rovněž posuzoval vyhlášku č. 1/2014 ve vztahu k městské části Brno-střed, a to za podobných okolností, jako v nyní souzené věci:

„Z výše citovaných judikатурních závěrů Nejvyššího správního soudu tak vyplývá, že ačkoli je přijetí plošného zákazu hazardu na území jednotlivých městských částí legitimním politickým rozhodnutím obce, je zároveň její povinností v procesu přijímání takové právní úpravy dbát zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace. Jinak řečeno, je povinná odůvodnit přijetí plošného zákazu hazardu na území jednotlivých městských částí a to ve vztahu k jejímu celému území. Obecně však podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2022,

č. j. 2 As 18/2021-51, ve vztahu k plošnému zákazu provozování loterií na území konkrétní městské části platí, že „skutečnost, že aktivní provozovatelé budou muset v důsledku úpravy provoz ukončit, je důsledkem ústavně garantované možnosti obce hazardní hry na svém území zcela zakázat. Obec přitom při výkonu tohoto práva nepoužívá žádné rozlišovací kritérium; všechny subjekty, které lze zahrnout pod osobní rozsah právního předpisu, mají stejné podmínky.“ V takovém případě princip rovnosti v zásadě porušen není.

[...]

Námitkou stěžovatelky, že plošný zákaz je nutno považovat za prostředek ultima ratio, se Nejvyšší správní soud zabýval již mnohokrát, a to v kontextu tvrzené nepřiměřenosti dotčené právní úpravy. Naposledy v rozsudku ze dne 9. 10. 2023, č. j. 3 As 364/2021-42, Nejvyšší správní soud k této námitce uvedl: „Nejvyšší správní soud odkazuje na své závěry formulované v rozsudku ze dne 4. 6. 2021, č. j. 5 As 217/2020-32, podle nichž [m]ožnou nerovnost způsobuje právě tento dopad některé subjekty náklady na stěhování a ztrátu klientely budou muset v důsledku obecně závazné vyhlášky nést, jiné ne. Tato nerovnost je přitom nutným a přijatelným důsledkem obecní úpravy míst provozování loterií, nesmí ale být svévolná, tj. založená na subjektivních důvodech tvůrce právního předpisu. Musí být racionální a objektivně odůvodněná.“ Je např. nepřijatelné, aby byly na území obce povoleny pouze hry vybraných „spřátelených“ provozovatelů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 292/2016 - 71). Vzhledem k výše uvedenému je však zřejmé, že se o popsaný případ libovůle obce při přijímání regulace hazardu na jejím území nejedná, zakázalo-li statutární město Brno v městské části Brno-Řečkovice a Mokrá hora provozování loterií a jiných obdobných her na tomto území celoplošně.“ Obdobná situace nastala i v nyní řešené věci, neboť také na území městské části Brno-střed je zákaz provozování loterií a jiných podobných her celoplošný.

V odstavci 42 zrušujícího rozsudku poukázal Nejvyšší správní soud na to, že „stěžovatelce byla zrušena mj. povolení k provozování loterie a jiné podobné hry na adrese nacházející se v ulici Benešova, ačkoli v některých jiných místech (číslech popisných) v téže ulici, sporná vyhláška provozování vyjmenovaných loterií povolovala.“ Městský soud k tomu v napadeném rozsudku uvedl, že na adresách Benešova č. 18-20 a Křenová 52/1 byl povolen provoz kasina, což je jiný typ hazardu, samostatně upravený v jiné části zákona o loteriích. Podle městského soudu proto nejde o porušení principu rovného zacházení. Tento závěr městského soudu stěžovatelka v kasační stížnosti nezpochybnila, proto se jeho správností Nejvyšší správní soud nezabýval. Pro úplnost k tomu Nejvyšší správní soud dodává, že ke dni vydání rozhodnutí ministra již zmíněná výjimka umožňující provoz kasin na adresách Benešova č. 18-20 a Křenová 52/1 neplatila. Vyhláška města Brna byla totiž novelizována. Obecně závaznou vyhláškou statutárního města Brna č. 9/2014, která nabyla účinnosti dne 25. 10. 2014, byl zaveden celoplošný zákaz loterií a jiných podobných her na území městské části Brno-střed a zároveň byla zrušena výjimka pro zmíněná kasina.

K námitce stěžovatelky, že vyhláška města Brna má diskriminační charakter, neboť zakazuje provozování loterií jen v některých městských částech, Nejvyšší správní soud upozorňuje na to, že ke dni vydání rozhodnutí ministra již platil zákaz provozování loterií a jiných podobných her na území celého statutárního města Brna. Vyhláška města Brna byla totiž před vydáním rozhodnutí ministra novelizována ještě podruhé, a to obecně závaznou vyhláškou statutárního města Brna č. 15/2014, která nabyla účinnosti dne 1. 1. 2015. Tato

pokračování

novelizace přinesla celoplošný zákaz provozování loterií a jiných podobných her a zrušení veškerých výjimek, což zdůraznil již ministr financí na straně 11 svého rozhodnutí. Stěžovatelka si toho tudíž musela být vědoma, nicméně ve své argumentaci to nijak nerefletovala. Zmíněná kasační námitka, ani námitka stěžovatelky, že zákaz způsob jen přesun zákazníků do jiných městských částí, proto nejsou důvodné.“

[58] Lze tedy uzavřít, že zavedení plošné regulace provozování loterií a jiných podobných her na území městské části Brno-střed není diskriminační, neboť dopadá stejně na všechny subjekty, které jsou v dané lokalitě umístěny; město Brno přitom k výzvě soudu dostatečně vysvětlilo důvody přijaté regulace. Argumentace stěžovatelky, že může docházet k přesunu klientů do jiných městských částí, respektive že v důsledku odlišné právní úpravy může dojít k situaci, kdy vedle sebe budou existovat dvě provozovny loterií a jiných podobných her, přičemž v jedné bude provoz povolen a v druhé nikoliv, není z výše uvedených důvodů podstatná (viz výše citovaný rozsudek sp. zn. 3 As 328/2021). Naopak podstatné je, že obecně závaznou vyhláškou č. 15/2014 došlo k úplnému zákazu provozování loterií a jiných podobných her na celém území města Brna, a tedy minoritní rozdíly regulace v jednotlivých městských částech, které přetrvávaly i po přijetí obecně závazné vyhlášky č. 9/2014 (kdy pouhých 5 z 29 městských částí v určitých případech povolilo provozování hazardu), byly tímto odstraněny.

[59] Výše uvedené závěry nejsou v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 56/10, ze dne 7. 9. 2011 (N 151/62 SbNU 315; 293/2011 Sb.) ani s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 As 297/2015-77, na něž stěžovatelka odkazuje. Jak totiž bylo vysvětleno výše, město Brno na výzvu soudu přijetí právní úpravy dostatečně odůvodnilo. Odkaz stěžovatelky na rozsudek městského soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 10 Af 82/2014-118, rovněž není přílehlavý; tento rozsudek se totiž zabýval obecně závaznou vyhláškou města Brna č. 18/2011 a navíc byl zrušený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2021, č. j. 10 As 156/2017-141.

[60] Tvrzeným rozporem vyhlášky č. 1/2014 se soutěžním právem se městský soud zabýval v bodech 185. až 187. napadeného rozsudku. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž jsou řízení podle zákona o ochraně hospodářské soutěže a podle zákona o loteriích odlišná a na sobě nezávislá; pokud stěžovatelka měla indicie k tomu, že obecně závazná vyhláška má protisoutěžní charakter, měla se obrátit na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Stěžovatelka v kasační stížnosti proti těmto závěrům nic konkrétního nenamítá a s argumentací městského soudu nikterak nepolemizuje. Její tvrzení zůstalo toliko v obecné rovině. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční; obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Soud přitom není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatelku; takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). S ohledem na to, že stěžovatelka neuvedla žádnou konkrétní argumentaci, ztotožnil se Nejvyšší správní soud se závěry městského soudu, které vycházejí z judikatury kasačního soudu.

[61] Nejvyšší správní soud doplňuje, že stanovisko Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (které je součástí správního spisu) v době vydání vyhlášky č. 1/2014 (tj. ke dni

21. 1. 2014) ještě neexistovalo, a proto nemohla být doporučení úřadu ve vyhlášce v té době zohledněna. Následně došlo na základě obecně závazné vyhlášky č. 9/2014 s účinností ke dni 25. 10. 2014 (znovu) k plošnému zákazu provozování loterií a jiných podobných her na celém území městské části Brno-střed. Tento postup však není v rozporu se stanoviskem, v němž je naopak úplný zákaz provozování hazardu označen jako „neproblematický“, neboť nemůže dojít ke zvýhodnění (respektive znevýhodnění) jednoho soutěžitele vůči ostatním.

[62] V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že v dané věci nemohlo dojít ani k narušení legitimního očekávání stěžovatelky. V první řadě Nejvyšší správní soud poukazuje na ustálenou judikaturu k otázce porušení legitimního očekávání a zásady právní jistoty ve vztahu k regulaci loterií a jiných podobných her, podle níž s ohledem na zpřísnování restrikcí týkajících se tohoto druhu podnikání a k přesunu normotvorných pravomocí ze státu na obce Ústavní soud konstatoval, že „(...) u provozovatelů interaktivních videoloterních terminálů nelze hovořit o existenci legitimního očekávání spočívajícího v naději, že jejich činnost nebude přinejmenším po určitou dobu regulována prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13). Na závěry Ústavního soudu navázal Nejvyšší správní soud například v rozsudcích ze dne 1. 11. 2023, č. j. 5 As 293/2021-28, či ze dne 1. 11. 2023, č. j. 5 As 294/2021-37. Poukázat lze rovněž na body 96. až 99. napadeného rozsudku, kde se městský soud námitkou legitimního očekávání zabýval a s jehož závěry se zdejší soud ztotožňuje.

[63] Při posuzování legitimního očekávání nelze dále odhlédnout od vývoje regulace provozování loterií a jiných podobných her na území městské části Brno-střed; tento vývoj přehledně popsal městský soud v bodech 61. až 70. Z městským soudem předestřeného vývoje loteriijní regulace na území Brno-střed je zřejmé, že od konce roku 2011 (viz obecně závazná vyhláška č. 18/2011) platil na daném území úplný zákaz provozování loterií a jiných podobných her, a to až do přijetí vyhlášky č. 1/2014, která zavedla toliko dvě výjimky z plošného zákazu provozování hazardu, a to kasin umístěných na ulici Křenová 52/1 a Benešova č. 18-20. Příloha č. 1 vyhlášky č. 1/2014, která obsahovala zmíněné výjimky z plošného zákazu provozování loterií a jiných podobných her, však žádné provozovny stěžovatelky, jež byly dotčeny rozhodnutím žalovaného, neuváděla. Jak už bylo mnohokrát řečeno, obecně závaznou vyhláškou č. 9/2014, která novelizovala vyhlášku č. 1/2014, došlo ke znovuzavedení plošné regulace provozování hazardu v městské části Brno-střed (tj. bez výjimek), a tento stav byl zachován též po přijetí další novely, tj. po přijetí obecně závazné vyhlášky č. 15/2014. Právní úprava tak zůstala ve vztahu k dotčeným provozovnám stěžovatelky po celou dobu nezměněná, a proto ani nemohla mít vliv na právní jistotu stěžovatelky nebo narušit její legitimní očekávání.

[64] Závěrem stěžovatelka znovu namítá, že vyhláška č. 1/2014 není v souladu se základními principy práva EU, jelikož neobsahuje přechodné ustanovení vztahující se na provoz IVT (systém přiměřených náhrad). Stejnou námitkou se již zabýval městský soud v bodech 173. až 182. Městský soud především konstatoval, že obce nemohou obecně závaznou vyhláškou zrušit dříve vydaná povolení k provozování loterií a her; ke zrušení povolení je oprávněn na základě § 43 odst. 1 zákona o loteriích správní orgán, jež tato povolení vydal, tedy žalovaný. Ke zrušení předmětných povolení tudíž nedošlo účinností vyhlášky č. 1/2014, respektive jejích novel, nýbrž až právní mocí rozhodnutí o zrušení vydaných povolení. Městský soud uzavřel, že i přesto, že vyhláška č. 1/2014 žádné přechodné ustanovení neobsahovala, stěžovatelka měla fakticky dostatek času proto, aby své

pokračování

podnikání přizpůsobila vydané vyhlášce. Nadto podotkl, že adresy, na nichž byly umístěny provozovny stěžovatelky, nebyly do seznamu povolených adres k provozování loterií a jiných podobných her zařazeny již na základě dříve platné obecně závazné vyhlášky č. 18/2011.

[65] Stěžovatelka v kasační stížnosti na odůvodnění městského soudu nereaguje a jeho závěry nijak nerozporuje. Nezbyvá než stručně konstatovat, že závěry městského soudu jsou v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2023, č. j. 5 As 294/2021-37, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2023, č. j. 3 As 364/2021-42).

[66] Nejvyšší správní soud uzavírá, že město Brno ve vztahu k zákazu provozování loterií a jiných podobných her na území městské části Brno-střed, v níž se nacházela herní zařízení stěžovatelky, která byla rozhodnutím žalovaného o zrušení povolení dotčena, vysvětlilo důvody přijetí vyhlášky č. 1/2014. Tyto důvody lze v posuzované věci považovat za dostačující, a to rovněž zejména s ohledem na předchozí judikatorní závěry týkající se téže vyhlášky. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by nastavená kritéria byla vůči dotčeným provozovnám stěžovatelky diskriminační.

[67] Kasační stížnost není důvodná a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[68] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec jeho běžné správní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[69] Město Brno (jakožto osoba zúčastněná na řízení) má právo na náhradu jen těch nákladů, které mu vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou mu soud uložil. Nejvyšší správní soud však městu Brno žádnou povinnost neuložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. února 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu